

Ik heb je

Mireille Versteeg bij Boekerij:

Binnen de lijntjes

Beter dan fictie

De pubquiz (kort verhaal)

Mireille Versteeg

Ik heb je

Trigger warning: in dit boek wordt verwezen naar huiselijk geweld en intieme
terreur in de vorm van herinneringen van een personage.

ISBN 978-90-492-0724-3

ISBN 978-94-023-2651-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6914-8 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Ingrid Bocking

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Mireille Versteeg

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-
mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies.

Voor alle dappere vrouwen die hun hart met een goede reden
achter slot en grendel hadden opgeborgen, maar de moed von-
den om de liefde nog een kans te geven.

1

‘Wat rijmt er op heks?’

‘Seks.’

‘Ja, oké. Maar welk ánder woord?’

‘Hmm.’ Ik tik met een vinger tegen mijn kin en denk na.

Aan de andere kant van de tafel staart Eva, mijn beste vriendin, me verwachtingsvol aan. Ze wrijft ondertussen met het uiteinde van haar dikke vlecht over haar wang, een typisch Eva-gebaar. Uiteindelijk zucht ze. ‘Misschien is een gedicht toch niet zo’n goed idee.’

‘Nee, misschien niet. We kunnen beter gewoon iets spontaans zeggen, vanuit ons hart.’

Eva knikt. ‘Oké, maar dan mag jij het doen. Ik klap waarschijnlijk toch dicht.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Prima.’ Ik sta op en strijk mijn rok glad. ‘Dan ga ik nu even afsluiten en me opfrissen. Lukt het jou om het in te pakken?’

Ik wijs naar het plakboek dat tussen ons in op tafel ligt. Het is een ouderwets, in leer gebonden boek dat ik in een antiquariaat vond. Het is oud, maar nog in heel goede staat en de pagina’s waren nog ongebruikt. Eva, ik en de rest van onze vriendinnengroep – die gekshekend bekendstaat als de ‘heksenkring’ – hebben er de afgelopen weken foto’s, recepten, anekdotes en allerlei andere aandenkens aan onze heksenkringavonden in geplakt. Vanavond geven we het cadeau aan Trudy, die al jaren elke maand de heksenkring bij haar thuis host.

De naam voor onze vriendinnengroep komt van haar man, Aad. Hij vond het passend bij onze avonden rondom het kampvuur in hun achtertuin of op koudere dagen in hun woonkamer bij de open haard. Het ‘door elkaar gekakel’ en de slappe lach die we regelmatig hebben, deden hem aan een heksenketel denken. Daarnaast maakt Trudy tijdens die avonden graag haar eigen cocktail-‘brouwsels’. Et voilà, de naam heksenkring was geboren. En we dragen hem met trots, want we zijn tenslotte een bijzonder stel met zijn allen. Als we niet in dit kleine Drentse dorp hadden gewoond, waren we misschien nooit bevriend geraakt. We verschillen namelijk niet alleen in leeftijd, maar ook in achtergrond en interesses. Toch zijn we een hechte groep en gaan we voor elkaar door het vuur.

Eva knikt en begint de rol met oudroze pakpapier af te rollen. Ik laat haar achter aan de tafel in de serre en loop naar de voorkant van mijn winkel, Odette’s Vintage & Brocante. Onder mijn voeten kraken de oude houten planken, een geruststellend geluid. Op de dagen dat het druk is in de winkel en ik soms even trots vanachter mijn kassa rondkijk naar wat ik heb opgebouwd, gaan mijn oren automatisch op zoek naar dat gekraak. Ik hou van dit oude pand, waar ik woon en werk en waar nog bijna alle oorspronkelijke elementen in ere zijn gehouden.

Door de openstaande deur stroomt de warme lucht van deze mooie zomerdag naar binnen en ik glimlach. Trudy en Aad hebben het getroffen met het weer voor hun feest vanavond. Ze vieren dat ze allebei vijftig zijn geworden en ongeveer het hele dorp is uitgenodigd. Dat is ook niet zo gek, want met hun groentewinkel spelen ze een centrale rol in de gemeenschap.

Ik stap over de drempel en begin de buiten uitgestalde winkelwaar naar binnen te dragen: twee houten bistrostoeltjes, een stapel pastelkleurige hoedendozen, een leren hutkoffer en het kaptafeltje met de porseleinen waskom en waterkan. Als alles eenmaal binnen staat,

sluit ik de deur en draai het bordje aan de binnenkant om van OPEN naar GESLOTEN.

Ik loop terug naar de serre waar Eva een gouden lint om het inmiddels ingepakte plakboek aan het binden is. Ze bijt geconcentreerd op haar onderlip en een pluk van haar rode haar is uit haar vlecht ontsnapt.

‘Lukt het?’ vraag ik.

Ze kijkt op en houdt het pak omhoog. ‘Yes, klaar. Hoelang heb jij nog nodig?’

‘Geef me vijf minuten,’ zeg ik, terwijl ik naar het halletje naast de serre loop. Ik haast me de trap op naar mijn woning boven de winkel en schop in de woonkamer mijn hakken uit. Op blote voeten loop ik naar de slaapkamer en rits onderweg mijn rok los. Uit mijn kledingkast haal ik een jurkje en voor het geval het vanavond afkoelt trek ik een vestje van een hanger.

Ik kleed me om en sta een paar minuten later in mijn badkamer voor de spiegel.

Anders dan *natural beauty* Eva, met haar engelachtige gezicht en lichtblauwe ogen, grijp ik naar hulpmiddelen om mezelf toonbaar te voelen. Niet per se uit ijdelheid, maar meer als houvast. Je kan me uittekenen in mijn zwarte jurkjes en kokerrokken, hoge hakken, rode nagels, rode lipstick en zwarte eyeliner. Ik vind het prettig dat ik er niet over na hoeft te denken en, zoals nu, in een paar minuten klaar kan zijn. Ik stift mijn lippen bij, dep wat compactpoeder op mijn voorhoofd en breng nog een extra laag mascara aan op mijn wimpers. Een pompje Chanel no. 5 later ben ik alweer klaar om te gaan. Ik gris het vestje van mijn bed en ren de trap af.

Eva staat beneden leunend tegen de toonbank op me te wachten. Ik zie dat ze uit zichzelf het rolgordijn van de etalage naar beneden heeft gedaan, zoals ze me waarschijnlijk vaak heeft zien doen. Dat is een van de dingen die zo fijn zijn aan haar; dingen gaan vanzelf. Ik ben

dankbaar voor de dag dat ze twee jaar geleden mijn winkel binnenstapte en we meteen een klik hadden. Eva is zo iemand bij wie je je meteen op je gemak voelt, ze is puur en oprecht. De gele vaas waar ze die dag voor was gevallen, heb ik haar toen voor nop meegegeven met de vraag of ze nog eens terug wilde komen. Sindsdien zijn we vriendinnen.

Eva heeft het cadeau voor Trudy onder haar arm geklemd en ze staart vertederd naar het scherm van de telefoon in haar hand. Ik herken de blik in haar ogen, ik zie hem vaker bij haar.

‘Laat me raden,’ zeg ik terwijl ik op de toonbank steun om mijn sandalen aan te doen. ‘Je hebt een berichtje van Max.’

Eva stopt de telefoon met een betrapte uitdrukking in de zak van haar spijkerbroek. ‘Hij vraagt waar we blijven.’

‘Waar jij blijft, zal je bedoelen,’ zeg ik grinnikend.

Eva bloost. Zij en haar vriend Max wonen nu bijna een jaar samen, maar ze gedragen zich als twee verliefde tieners die net verkering hebben. Ik vind het aandoenlijk, ook al moet ik er zelf niet aan denken.

‘Mist hij je nu al?’ vraag ik plagerig. ‘Jullie zijn pas een paar uur van elkaar gescheiden.’

We lopen de deur uit en als ik het slot erop heb gezet en hem extra goed heb gecontroleerd, zetten we koers naar het huis van Trudy en Aad aan de andere kant van het dorp. Het is een wandeling van ongeveer tien minuten. Eva is stil, maar er speelt een glimlach om haar lippen, alsof ze een binnenpretje heeft.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Niets, of nou ja, Max vertelde dat Dylan er ook is.’

‘Dylan? Waarom is hij uitgenodigd?’

‘Hij kent Aad natuurlijk van de pokeravonden van Max, dus eigenlijk is het wel logisch.’

Ik zucht dramatisch en Eva schiet in de lach.

‘Waarom vind je dat zo grappig?’ vraag ik verontwaardigd.

‘Omdat ik het heerlijk vind om te zien hoe jullie om elkaar heen draaien. Dylan die steeds al zijn charmes in de strijd gooit en jij die hem probeert te negeren, ook al lukt dat voor geen meter.’

‘Pardon?’

‘Kom op, Odette. Ik zie dat je ervan geniet om hem te zien ploeteren. Wanneer ga je die arme man eens uit zijn lijden verlossen? Geef in elk geval toe dat hij je niet koud laat.’

Ik snuif ontkennend, maar ze heeft gelijk. Dylan, de beste vriend van Max, laat me niet koud. Dat is ook onmogelijk. Die man hoort op de voorkant van de *Men's Health* thuis, elke vrouw zou het warm krijgen in zijn buurt. En dan heb ik het nog niet eens over die *killer smile* van hem en de zelfverzekerde manier waarop hij zichzelf draagt. Al vanaf het moment dat ik hem ontmoette, flirt hij genadeloos met me.

‘Ik geniet er niet van om hem te zien ploeteren,’ mompel ik.

‘Leugenaar,’ zegt Eva. ‘Ik snap niet waarom je niet wat aardiger tegen hem doet, hij doet zo zijn best.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Je hoeft echt geen medelijden met hem te hebben, hoor. Hij kan wel wat hebben met dat enorme ego van hem.’

‘Is dat het? Is hij te zelfverzekerd?’

Nu ben ik degene die moet lachen. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik moet toegeven dat ik er weleens aan heb gedacht hoe het zou zijn. Ik denk dat hij fenomenaal is in bed, maar het probleem is...’ Ik pauzeer even om te bedenken hoe ik dit het beste onder woorden kan brengen. ‘Dat is dan ook het enige wat ik van hem zou willen, zoals je weet. En daarmee maak ik de dingen tussen ons – tussen jou en mij en Max – misschien onnodig ingewikkeld. Het is wel een vriend van jullie.’

‘Maar,’ werpt Eva tegen, ‘is het niet eens tijd om het toch te proberen? Misschien zit je eraan met je theorie.’

‘Theorie?’

‘Ja, je hele “mannen zijn maar goed voor één ding en dat ding zit in hun broek”-theorie.’

‘Je hebt gelijk,’ zucht ik en ik haak een arm in die van haar terwijl we verder lopen. ‘Ze zijn ook goed voor andere dingen. Zoals zware dingen tillen en iets van een plank pakken waar ik niet bij kan.’

Eva lacht niet om mijn grapje, maar kijkt me serieus aan. ‘Heb je jezelf nu niet lang genoeg aangepreft dat je alleen maar foute mannen aantrekt?’

‘En Dylan zou die theorie moeten ontkrachten?’ roep ik uit. ‘Ik denk dat ik zelden een grotere player heb ontmoet. En ik kan het weten; *it takes one to know one.*’

‘Mensen kunnen toch veranderen?’ sputtert Eva tegen. ‘Dylan is een goeie kerel. Hij is aardig en grappig en slim. Hij is een goeie vriend van Max en inmiddels ook van mij. Bovendien heeft hij zijn zaakjes op orde en is hij ook nog eens megaknap! En fit! Ik bedoel, hij is een fucking ex-marinier!’ Haar stem slaat een beetje over aan het einde van haar gepassioneerde betoog ter ere van Dylan.

‘Ik heb al eens met een marinier gedatet,’ zeg ik. ‘Ik was achttien en zó verliefd. Hij kwam van een missie terug met een geslachtsziekte, maar hij vond het niet nodig om me dat te vertellen. Totdat ik dacht dat ik een blaasontsteking had en van de dokter te horen kreeg dat het chlamydia was.’

Eva kijkt me verbouwereerd aan.

‘Ik verzin het niet,’ zeg ik droog. ‘Ik zei het toch? Ik ben een foute mannenmagneet. Precies de reden waarom ik alleen nog aan minnaars doe: geen verwachtingen en geen gedoe.’

‘Hoe dan ook,’ verzucht Eva, ‘ik vind het zonde. Als je zo vasthoudt aan dat idee geef je die klootzak alleen maar meer macht.’

Ik verstar. Ik weet dat Eva met ‘die klootzak’ niet doelt op mijn vreemdgaande mariniersvriendje van lang geleden. Dat was maar een koorknaapje vergeleken bij mijn ex Matteo. Maar voordat Eva zijn naam kan uitspreken, grijp ik in. Ik wil hem niet horen.

‘Nou, nou. Wat serieus allemaal,’ zeg ik luchtig. ‘We gaan naar een

feestje. Zullen we een beetje in de juiste stemming blijven?’

Ik stop en check achteloos mijn lipstick in de buitenspiegel van een geparkeerde auto in de hoop dat Eva de hint oppakt en het onderwerp verder met rust laat, maar als ik me weer opricht is haar blik serieus.

‘Ik meen het. Geef het eens een kans. Ik zou het je zo gunnen.’

Ik kijk in haar oprechte gezicht en slik. Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze me probeert te overtuigen. In haar wereld is liefde het antwoord op alles. Ze heeft de andere kant – de lelijke, gevaarlijke, verstikkende kant – nooit gezien en dat is maar goed ook.

Ik plak een glimlach op mijn gezicht en haak mijn arm weer in de hare.

‘Je bent een schat,’ zeg ik terwijl we verder lopen.

Het huis van Trudy en Aad is al in zicht aan het einde van de straat. In de leibomen aan de rand van hun voortuin hangen slingers en er staan zeker twintig fietsen op de stoep.

‘Ik vind het trouwens prima, hoor, jij en Dylan,’ zegt Eva na een tijdje. ‘We zijn allemaal volwassen, dus als jullie alleen een keer een leuke avond willen beleven, ga je gang. Voor mij en Max hoeft je je niet in te houden.’ Ze zwaait naar Aaf, een ander ‘lid’ van de heksenkring, die net aan komt fietsen. ‘Wie weet wat er dan alsnog gebeurt.’

Ze geeft me een kus op mijn wang en loopt dan op Aaf af om haar te begroeten.

2

Samen met Aaf lopen Eva en ik om het huis van Trudy en Aad en alle drie blijven we even bewonderend staan kijken naar hoe de enorme achtertuin is omgetoverd tot een bruisende feestlocatie. Er zijn houten vlonders op het gras gelegd en door de hele tuin hangen gekleurde lampjes. Het is nu nog licht, maar als straks de zon ondergaat zal het de sprookjesachtige sfeer, die de tuin met zijn eigenzinnige hoekjes en weelderige begroeiing toch al heeft, vermenigvuldigen.

Het is flink druk, zo'n honderd mensen staan in plukjes verspreid rondom de witte statafels en bij de vuurplaats die tijdens de heksenkringavonden onze vaste stek is. Trudy komt met haar armen gespreid op ons af. Ze groet ons beurtelings met een dikke knuffel.

‘Wat ziet het er prachtig uit. En jij ook!’ roept Eva opgetogen.

‘Dank je wel.’ Trudy haalt trots een hand door haar haar. Ze draagt het normaal altijd vast, maar vanavond heeft ze het los en in plaats van haar gebruikelijke spijkerbroek-en-truicombinatie draagt ze een knielange jurk met zonnebloemprint. ‘Het was even aanpoten vandaag, dus maar goed dat we de winkel eerder dicht hebben gedaan. Menno en Michael waren nog niet eens halverwege met alles klaarzetten toen we thuiskwamen. Ik kon me nog net omkleden voordat de eerste gasten aanbelden.’

Ze werpt een gespeelde strenge blik in de richting van haar twee volwassen zoons die met een biertje in de hand bij hun vader staan. Naast de oudste zoon, Michael, staat Marieke, de schoondochter van

Trudy en de jongste van de heksenkringdames. Ze maakt zich los van de arm die Michael om haar schouder heen heeft geslagen en komt naar ons toe om gedag te zeggen.

‘Lydia is er ook al,’ zegt ze nadat ze ons een knuffel heeft gegeven. ‘Nu alleen Dirkje nog. Dan zijn we compleet.’

‘Compleet?’ vraagt Trudy. ‘Compleet waarvoor?’ Ze knijpt haar ogen samen en bekijkt argwanend het cadeau dat ik onder mijn arm geklemd heb. ‘Wat zijn jullie van plan? Als ik het woord “Sarah” hoor of zie, zet ik jullie eruit, hoor.’

Ik trek een geschokt gezicht en kijk Aaf aan. ‘Shit! Dan moeten we het snel weghalen.’

Aaf speelt mee en werpt bezorgd een blik over haar schouder richting de voorkant van het huis. ‘Ja, eh... dan zou ik als ik jou was nu even niet in de voortuin kijken, Trudy.’

Aaf houdt haar gezicht in de plooi, maar in haar stem is een onderdrukte lach te horen.

Trudy twijfelt duidelijk of we een grapje maken of niet, maar Eva stelt haar gerust.

‘Nee hoor, er staat geen opblaas-Sarah in je tuin. Ze proberen je op de kast te jagen.’ Eva port me waarschuwend in mijn zij. Dan lichten haar ogen op als ze verderop in de tuin Max ziet staan.

‘Ogenblikje,’ mompelt ze voordat ze bij ons wegloopt en nog net niet huppelend op haar vriend afgaat. Eenmaal bij hem aangekomen, vliegt ze hem om zijn nek en net als in een romantische film vangt hij haar op en draait een rondje om zijn as. Terwijl ik vertederd toekijk, voel ik me bekeken. Mijn blik dwaalt over het groepje mensen dat bij Max in de buurt aan een statafel staat en ik ontwaar een breed grijnzende Dylan. Als een soort pavlovreactie bij het zien van zijn knappe gezicht en het witte t-shirt dat zich met pure wilskracht om zijn brede torso lijkt te spannen, begin ik te watertanden. Ik denk aan de woorden van Eva en hoe ze me verzekerde er geen moeite mee te hebben

als hij en ik eenmalig... Ik was niet van plan om er iets mee te doen, maar nu ik hem daar zo zie staan, met die ondeugende blik in zijn donkere ogen, begin ik langzaam van mening te veranderen.

Dylan groet me door even zijn glas omhoog te houden en in plaats van de nuffige blik en koele hoofdknik die ik hem normaal zou gunnen, krul ik mijn mondhoeken omhoog en houd even zijn blik vast. Ik zie hem in de war raken, maar ik wacht niet af of hij zich snel weet te herstellen en kijk weg. Ik mag dan misschien overwegen hem eindelijk zijn zin te geven, maar dat betekent niet dat ik het hem makkelijk ga maken. Ik glimlach in mezelf en kijk naar Eva die in de tussentijd Lydia ergens vandaan heeft geplukt en met haar aan de hand naar ons toe komt lopen. Ondertussen zwaait ze naar iemand achter me en ik draai me om, om te zien dat Dirkje inmiddels ook is gearriveerd.

‘We zijn compleet!’ roept Eva. ‘Zullen we?’

Met Trudy als een soort erelid in ons midden lopen we met ons zevenen naar de vuurplaats. ‘Jongens, wat gaat er gebeuren? Ik hou niet van aandacht, dat weten jullie,’ roept ze, maar wie haar goed kent, zal aan haar stem horen dat ze er stiekem van geniet.

Eva loopt met Lydia vooruit en samen vragen ze de gasten die bij de vuurplaats staan plaats te maken voor ons. We zetten Trudy neer op de plek waar ze tijdens de heksenkringavonden haar cocktails voor ons maakt en gaan in een halve cirkel om haar heen staan. We hebben hier niet echt iets over afgesproken, ook al lijkt het tot nu toe een heel doordacht plan. Trudy kijkt ons verwachtingsvol aan en ook onderling wisselen we ‘wat nu?’-blikken uit.

‘Eh...’ zegt Eva uiteindelijk. ‘Odette gaat wat zeggen.’ Ze legt een hand tussen mijn schouderbladen en duwt me zachtjes een stukje naar voren.

Ik weet dat ik had gezegd dat ik het woord zou nemen, maar nu het zover is, vraag ik me af waar ik moet beginnen. Gelukkig zijn de rest

van de gasten niet zo met ons bezig en gaan alle gesprekken gewoon door. Zachte muziek komt uit de speakers die in de open ramen van de keuken zijn gezet en de stem van Ella Fitzgerald klinkt zachtjes boven het geroezemoes uit. Ik kijk naar Trudy en haar vriendelijke, open gezicht. Ze is de eerste persoon met wie ik bevriend raakte toen ik hier kwam wonen. Terugdenken aan die tijd, toen ik hier net aankwam, doet me soms bijna fysiek pijn, maar Trudy hield me op de been.

‘Dank je wel,’ zijn de eerste woorden die haast onbewust mijn lippen verlaten. Ik herstel mezelf en schraap mijn keel. ‘Dank je wel, lieve Trudy,’ zeg ik nu wat harder en opgewekter. ‘Voor alle avonden waarop we hier in jouw tuin bij elkaar mochten komen om het leven met elkaar door te nemen. En vooral om er om te kunnen lachen samen.’ Trudy glimlacht trots. ‘Dank je wel ook voor het feit dat we jouw persoonlijke testpanel mogen zijn voor je zelfverzonnen cocktails, ook al zijn er mensen onder ons, ik noem geen namen,’ ik kijk betekenisvol naar Eva en Marieke, ‘die er legendarische katers aan overhouden.’ Er wordt gegrinnikt en instemmend gemompeld. ‘En dank je wel voor...’ Ik slik. Verdomme, het lijkt wel of er sinds het gesprek met Eva ergens in mijn hoofd een deurtje open is gezet naar de herinneringen die me naar de keel grijpen. Alsof de lange vingers van Matteo door een kier naar me proberen te reiken om me weer mee terug te slepen naar het verleden. Matteo met zijn zoete woorden en zijn beloftes. Zijn tranen en smeekbedes en telkens zijn beschaamde blik bij het zien van de blauwe plekken die hij had veroorzaakt.

Ik voel een hand op mijn arm en schrik. Ik kijk opzij in het vragende gezicht van Eva. Zodra onze ogen elkaar ontmoeten, verandert haar blik naar bezorgd. Waarschijnlijk is duidelijk te zien waar ik met mijn hoofd zat. Eva weet alles, net als de rest van mijn heksenkringvriendinnen. Ze weten ook dat ik er liever niet over praat. Eva opent haar mond en kijkt Trudy aan.

‘Wat Odette ging zeggen was: dank je wel, Trudy. Dat je ons allemaal samen hebt gebracht.’

Ik adem langzaam uit. Het is lang geleden dat de emoties me zo overvielen, meestal heb ik ze goed onder controle. Ik trek mijn gezicht weer in de plooi en knik instemmend, dankbaar dat Eva het woord heeft genomen, ondanks haar podiumvrees.

‘Als ik voor mezelf spreek,’ gaat Eva verder, ‘is de heksenkring meer dan alleen een paar gezellige avonden. Het is voor mij ook de plek waar ik eindelijk voelde dat ik mezelf kon zijn. Een soort tweede thuis. En dat komt vooral door jou, Trudy.’

Nu heeft ook Eva duidelijk een brok in haar keel. Achter me hoor ik een van de andere heksenkringers sniffelen en ook Trudy heeft natte ogen.

‘Och, jongens,’ prevelt ze.

Nu Eva niet meer verder kan praten stapt Dirkje naar voren. Ze is de nuchterste van ons allemaal, ze heeft kort grijs haar en eelt op haar handen van het maken van de grote stalen kunstwerken die musea en gemeentes in groten getale bij haar afnemen. Ze pakt het cadeau van me over en drukt het in Trudy’s armen.

‘Hier. We hebben iets voor je gemaakt. Gefeliciteerd.’ Ze geeft Trudy drie zoenen en gaat weer terug naar haar plek aan Eva’s zijde.

Trudy trekt het lint van het pakje en begint met een stralende glimlach het papier los te scheuren. Haar ogen lichten op als ze het boek in haar handen houdt en erin begint te bladeren. ‘Wat ontzettend leuk!’ roept ze en gelijk schiet ze in de lach bij het zien van de foto van de avond dat we besloten allemaal verkleed te komen als onze favoriete filmpersonages en Dirkje als Shrek verkleed kwam. Ze bladert verder terwijl Lydia, Marieke, Aaf en Dirkje bij haar komen staan om over haar schouder mee te kunnen kijken. Eva en ik kijken van een afstandje toe. Wij weten al hoe het eindresultaat is geworden, omdat wij het boek in elkaar hebben gezet. Ik voel hoe Eva’s hand de mijne zoekt

en er zachtjes in knijpt. Een gebaar om me te laten weten dat ze snapt wat me een paar minuten geleden zo aangreep. Het is lief, maar ik wil er niet in blijven hangen. Ik heb afleiding nodig. Iets wat me zo snel mogelijk weghaalt bij dat deurtje in mijn hoofd. En laat ik nou net de juiste persoon weten die me daarbij kan helpen. Ik scan de tuin, op zoek naar Dylan.

3

In een hoek van de tuin staat een aantal mannen om Aad heen. Ik herken er een paar uit het dorp. Aad pakt net een cadeau uit en reageert blij verrast, ook al is het het zoveelste speciaalbierpakket dat hij krijgt. Hij draagt het naar de cadeautafel en zet het bij de rest. Ik bekijk het groepje mannen dat hij achterlaat nog eens goed. Dylan staat er niet bij. Ik ben al een half uur naar hem op zoek, maar raak steeds in gesprek met bekenden waardoor ik hem telkens uit het oog verlies. Onze blikken hebben elkaar wel al een paar keer gekruist en ik denk dat hij donders goed doorheeft dat er iets veranderd is in mijn houding. Maar waarom is hij dan nog niet naar me toe gekomen?

Nu ik, mede door Eva's 'toestemming', heb besloten dat ik vanavond met Dylan in bed wil belanden, ben ik ongeduldig. Natuurlijk ga ik hem ervoor laten werken, maar dan moet ik wel eerst in zijn buurt zien te komen. Waar is hij toch? Normaal moet ik hem zo ongeveer van me afslaan en zorgen mijn sarcastische opmerkingen en onderkoelde reacties alleen maar voor meer aandacht van zijn kant. Misschien is dat het. Misschien is *hard to get* spelen een betere strategie. Ik pluk een alcoholvrije cocktail van een dienblad op de tafel met drankjes en besluit me niet meer om hem te bekommeren.

Inmiddels is de jongste zoon van Trudy en Aad achter de draaitafel gestapt en heeft hij met zijn mix van jarennegentighits al behoorlijk wat mensen aan het dansen gekregen. Ik zie hoe Trudy, Marieke, Lydia en Aaf uitbundig meezingen met een nummer van de Spice Girls

terwijl Eva en Dirkje aan de rand van de dansvloer verwickeld zijn in een geanimeerd gesprek. Naast Eva staat Max met een arm om haar middel en een glimlach op zijn gezicht mee te luisteren. Dylan is Max' beste vriend dus je zou verwachten dat hij ergens in zijn buurt... *Nee, Odette!* Vanaf nu ben je niet meer bezig met 's werelds meest zelfingenomen vrijgezel. Laat hem maar met jou bezig zijn.

Ik drink mijn glas in één teug leeg en beweeg me naar de plek waar mijn vriendinnen staan te dansen. Net als ik aankom start een nummer van Shakira waar ik de titel van ben vergeten. Iets met 'hips' en prompt begint iedereen met de heupen te draaien. Ik gooi mijn armen in de lucht en doe hetzelfde. Ik hou van feestjes en heb er in de loop der tijd genoeg meegemaakt. Ik werkte zelfs jarenlang als hostess en barvrouw bij clubs en op housefeesten. Totdat ik Matteo leerde kennen. Ik knijp mijn ogen stijf dicht en schud mijn hoofd. Waarom komt hij vanavond toch steeds naar boven drijven? Het is vijf jaar geleden. *Get a grip!* Dit zijn de momenten waarop ik zou willen dat ik weer dronk, al was het maar om te vergeten. Ik houd mijn ogen gesloten en concentreer me op de muziek. Om me heen hoor ik mijn vriendinnen meejoelen. Ik glimlach en het lukt me om me te verliezen in het dansen.

Een warme hand op mijn heup haalt me uit mijn trance en ik open mijn ogen, maar voordat ik kan registreren bij wie de hand hoort, word ik snel en behendig om mijn as gedraaid. Ik dreig uit balans te raken, maar net op tijd wordt mijn hand gepakt en word ik weer teruggedraaid. Ik beland met mijn rug tegen een keiharde borstkas met een gespierde arm om me heen geklemd. Ik hoef me niet om te draaien om te weten dat het Dylan is die me in deze houdgreep heeft. Uit de lachende en goedkeurende gezichten van mijn vriendinnen kan ik opmaken dat ze het uiterst vermakelijk vinden. Ondertussen probeer ik niet te merken hoe lekker het luchtje is dat Dylan draagt – zoet en spicy als bitterkoekjes – en ook niet hoe geroutineerd hij de regie van

onze dans heeft overgenomen. Ik hoor hem zacht grinniken vlak bij mijn oor en hoe sexy het ook klinkt, het irriteert me dat hij denkt dat hij me tuk heeft.

Om hem uit balans te brengen doe ik iets wat hij totaal niet zal verwachten. Ik reik met mijn armen omhoog en leg mijn handen in zijn nek. Ik leun wat meer naar achteren en draai met mijn billen tegen zijn kruis. Ik voel hem verstarren. *Ha! Wie heeft er nu controle over wie?*

Mijn zelfvoldane gevoel verdwijnt als hij me met een soepele beweging weer van zich af draait. Als hij me dit keer terugtrekt, staan we met onze gezichten naar elkaar toe. Zo dichtbij ben ik nog nooit geweest. Ik zou makkelijk kunnen verdrinken in de diepte van zijn donkere ogen. Hij kijkt grijnzend op me neer en knipoogt. In zijn linkerhand houdt hij mijn hand vast en met zijn andere hand op mijn onderrug drukt hij me stevig tegen zich aan. Ik kan voelen wat mijn billengedraai met hem gedaan heeft en ik trek een wenkbrauw naar hem op.

‘Ik wist niet dat je van dansen hield,’ zegt hij plagerig, de olifant in de kamer negerend.

‘Er is zoveel dat je niet van me weet,’ antwoord ik. Ik klink als een femme fatale in een clichématige film noir, maar ik weet precies waar dit toe zal leiden. Het is een valstrik die ik vaker leg en er zijn maar weinig mannen die er niet intrappen.

‘O?’ zegt Dylan quasiverontwaardigd. Precies zoals ik had verwacht. *Drie, twee, één...*

‘En wanneer sta je me toe de rest te ontdekken?’

Bingo.

Ik schenk hem een mysterieuze glimlach. Ondertussen leidt hij ons al dansend naar de rand van de dansvloer.

‘Misschien sneller dan je denkt.’

Hij buigt zich naar me toe. ‘Hm,’ zegt hij in mijn oor. ‘Wanneer dan?’

We staan inmiddels stil, maar hij houdt me nog steeds tegen zich aan geklemd. Ik richt me iets op zodat ik bij zijn oor kan en fluister: 'Wat dacht je van vanavond?'

Dylan leunt achterover om me aan te kunnen kijken. 'Vanavond?' vraagt hij verbaasd. Hij speurt mijn gezicht af, waarschijnlijk op zoek naar tekenen dat ik hem in de maling neem, maar ik blijf hem strak aankijken. 'Dat klinkt niet alsof ik je beter ga leren kennen.'

Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Wat bedoelt hij?

'Integendeel,' zeg ik. 'Je zal me juist heel goed leren kennen.' En om alle twijfel weg te nemen over wat ik daarmee bedoel leun ik nog dichtert tegen hem aan.

Dylans mondhoecken krullen omhoog, maar tot mijn verbazing schudt hij zijn hoofd. 'Verleidelijk, maar nee. Wat dacht je van volgende week zaterdag? Dan neem ik je mee uit eten en -'

Ik maak me los uit zijn armen en doe een stap naar achteren. 'Sorry? Je probeert me al maanden te versieren en nu geef ik eindelijk toe en dan stel je voor om een week te wachten en eerst uit eten te gaan?'

Ik zet mijn handen in mijn zij en Dylan slaat zijn armen over elkaar. 'Wat kan ik zeggen? Ik ben een heer,' zegt hij smalend.

Ik snuif cynisch. 'Laten we elkaar niet voor de gek houden. Je bent veel dingen, maar een heer ben je niet. Net zomin als ik een dame ben. Volgens mij willen we allebei maar één ding van elkaar en daar hoeven we niet eerst voor uit eten. Geef dat geld maar uit aan proteïnepoeder of wat het ook is dat je neemt om zo...' Ik wapper naar zijn belachelijk gespierde bovenarmen. 'Zo te worden.'

Zoals gebruikelijk heeft mijn sarcasme het tegenovergestelde effect op hem en in plaats van beledigd te zijn, lacht hij smakelijk om mijn opmerking. Ik besluit het over een andere boeg te gooien en stap weer dichterbij. Ik plaats mijn ene hand op zijn borstkas zodat het, vanaf de dansvloer gezien, lijkt alsof we gaan dansen, maar mijn andere hand

leg ik op zijn dijbeen. Terwijl ik zijn blik vasthoud, beweeg ik mijn hand langzaam omhoog.

‘Laten we gewoon doorspoelen naar het leuke gedeelte,’ zeg ik, terwijl mijn hand vlak naast zijn gulp tot stilstand komt.

Zijn prominente adamsappel gaat moeizaam op en neer als hij slikt en even denk ik dat ik hem heb waar ik hem hebben wil, maar dan pakt hij mijn pols en trekt mijn hand zachtjes weg.

‘Geloof me, het kost me meer moeite dan je denkt om dit te weigeren. Maar ik wil meer van je dan alleen seks.’

Ik duw mezelf van hem af. ‘O, ha-ha. Erg grappig. Ik zei toch dat je dat soort mooie praatjes niet nodig hebt om me in bed te krijgen? Ik ben niet zoals andere vrouwen bij wie je nog moet doen alsof je ooit een labradoodle met ze gaat uitzoeken.’

Weer moet hij lachen, en ondanks mijn frustratie bewonder ik de twee rijen met witte tanden en de diepe bastonen in zijn stem.

Als hij is uitgelachen, schudt hij zijn hoofd. ‘Ik ben opgevoed door een alleenstaande Surinaamse moeder en twee oudere zussen. Die hebben het er echt bij me in geramd dat ik altijd eerlijk moet zijn over mijn intenties bij vrouwen. Ik geef nooit iemand hoop op iets wat ik niet van plan ben te geven. Dus ook geen labradoodle.’

Ik kijk hem met een schuin hoofd aan. ‘Maar waarom?’ vraag ik oprecht verward. ‘Waarom wil je me zo nodig beter leren kennen?’

‘Je intrigeert me,’ antwoordt hij kalm. ‘Je doet alsof je een ijskoningin bent en alsof dingen je koud laten, maar dan zie ik hoe je met Eva en je andere vriendinnen omgaat. En de passie die je hebt voor je winkel.’ Hij knikt naar de dansvloer. ‘De manier waarop je glimlachte toen je net met je ogen dicht stond te dansen.’

Ik ben even het vermogen kwijt om te reageren. Ik had gladde versierteksten van hem verwacht. Complimenten over mijn uiterlijk misschien. Een dubbelzinnig grapje hier en daar. Maar dit? Ik voel me vreemd blootgesteld en kwetsbaar, alsof hij dwars door me heen kijkt.